

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Sdružení na ochranu ohrožených dětí, z. s.**, IČO 04648293
sídlem Na Poříčí 1041/12, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2019, č. j. MPSV-2018/198312-231/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru správních činností ve zdravotnictví a sociální péči ze dne 10. 9. 2018, č. j. MHMP 1398927/2018, sp. zn. S-MHMP 1389642/2018, jímž bylo rozhodnuto o výši státního příspěvku pro zřizovatele zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc.
- Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalobce je zřizovatelem zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc Koala Kbely (dále jen „zařízení“).
3. Do tohoto zařízení žalobce přijal dne 19. 8. 2018 tři sourozence. Stejně tak žalobce do zařízení přijal tři sourozence dne 30. 8. 2018.
4. Na základě přijetí těchto dětí správní orgán I. stupně rozhodl o přiznání státního příspěvku pro zřizovatele zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc ve výši 52 440 Kč za měsíc srpen 2018.
5. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, v němž tvrdil, že přiznaný státní příspěvek je o 4 560 Kč nižší, než jaký mu ve skutečnosti náleží. Dle žalobce má být výše státního příspěvku stejná ve všech měsících, takže výše denního státního příspěvku činí ve všech měsících 760 Kč bez ohledu na počet dní v měsíci.
6. Žalovaný nyní napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění zdůraznil, že § 42g odst. 3 písm. b) zákona č. 359/1999 Sb. o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“), stanoví, že při krácení výše státního příspěvku je třeba vycházet z počtu dnů, které dítě strávilo mimo zařízení, nikoli z počtu dnů, které dítě v zařízení strávilo. Jazyková formulace předmětného ustanovení nedává žádný prostor pro výklad, k němuž dospívá žalobce. Není pravdivé tvrzení žalobce, že výše nejen měsíčního, ale i denního státního příspěvku je stejná ve všech měsících, pravdivý je závěr opačný, kdy se denní sazby liší v závislosti na počtu dnů v daném kalendářním měsíci. Dle žalovaného tento především jazykový výklad § 42g odst. 3 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí nepředstavuje přepjatý formalismus, čemuž svědčí skutečnost, že v případě dne, kdy je zahájen pobyt dítěte v zařízení, a dne, kdy je tento pobyt ukončen, se nezohledňuje čas, kdy dítě do zařízení přišlo, nebo kdy dítě ze zařízení odešlo. Žalovaný tudíž uzavřel, že správní orgán I. stupně postupoval při výpočtu výše státního příspěvku za pobyt a péči poskytovanou nezletilým v měsíci srpnu 2018 správně a zákonně, pokud vyšel z počtu dní, které nezletilí v daném kalendářním měsíci strávili mimo zařízení, a za každý z těchto dní zkrátil výši státního příspěvku o 1/30 z měsíční částky 22 800 Kč.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce tvrdí, že z jazykového, ale i z logického výkladu § 42g odst. 3 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí vyplývá, že „pobývání dítěte mimo zařízení“, a tedy předmětné ustanovení, se týká pouze dětí, které již do zařízení byly přijaty, nikoli těch, které do zařízení svěřeny nejsou. Vzhledem k tomu, že zákon zná pouze „třicetinu“ z jednotného měsíčního státního příspěvku, který činí 22 800 Kč, je logické, že v případě přijetí dítěte v průběhu měsíce je třeba vycházet z této třicetiny, což je 760 Kč, a za každý den pobytu dítěte je tedy namíste přiznat zřizovateli zařízení 760 Kč bez ohledu na to, kolik má předmětný měsíc dní.
8. Při jazykovém výkladu je také nutno dospět k závěru, že státní příspěvek se snižuje jen v případě nepřítomnosti dítěte v zařízení na dobu dvou dnů po sobě jdoucích. K tomu žalobce připomíná, že zákon uvádí výslovně dva dny, nikoli například nejméně dva dny nebo alespoň dva dny. Přestože proběhlo již mnoho novelizací zákona, žalovaný nikdy nepovažoval za nutné slovo „nejméně“ či „alespoň“ v předmětném ustanovení doplnit.
9. Žalobce konečně podotýká, že v případě pobytu dítěte mimo zařízení má zařízení v podstatě stejné náklady jako když je dítě přítomno, kdy podstatně větší část státního příspěvku je určena na mzdové náklady a další provozní náklady. Proto extenzivní výklad v daném případě není namíste.
10. Žalobce je tedy toho názoru, že nesprávným výkladem zákona byl neoprávněně zkrácen na státním příspěvku o částku 4 560 Kč celkem (u všech šesti dětí o jeden den).

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že stávající právní řád nestanoví denní výši státního příspěvku pro zřizovatele zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, nýbrž § 42g odst. 3 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí vychází z konceptu měsíční výše státního příspěvku. Podstatné pro výši státního příspěvku v případě, že dítě nepobývalo v zařízení celý kalendářní měsíc, je pravidlo o krácení měsíční výše státního příspěvku obsažené v § 42g odst. 3 písm. b) téhož zákona. Citované ustanovení je přitom univerzálním pravidlem pro výpočet (resp. krácení) státního příspěvku pro všechny případy, v nichž dítě nepobývá v zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc v průběhu kalendářního měsíce. Uvedený výklad koresponduje se změnou § 42g odst. 3 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí účinnou od 1. 1. 2013 a s důvodovou zprávou k zákonu č. 401/2012 Sb.
12. Žalovaný dodává, že účelem krácení příspěvku není krátit příspěvek za právě a pouze dva dny, ale za období delší než dva dny. Skutečnost, že tato nepřesná úprava v zákoně zůstává a nebyla novelizována, není důvodem pro změnu výkladu.
13. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

14. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
15. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
16. Podle § 42g odst. 3 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí státní příspěvek náleží měsíčně za každé dítě ve výši 22 800 Kč.
17. Podle § 42g odst. 3 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí se státní příspěvek snižuje o jednu třicetinu za každý den, v němž dítě pobývá mimo zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc a pobyt mimo toto zařízení trvá po dobu 2 po sobě jdoucích kalendářních dnů; den, ve kterém dítě odejde ze zařízení v době po patnácté hodině, nebo den, ve kterém se vrátí do zařízení před patnáctou hodinou, se do doby 2 dnů po sobě jdoucích nezahrnuje.
18. Podstatou daného sporu je, zda státní příspěvek pro zřizovatele zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc má být vypočten dle dnů, které nově umístěné dítě fakticky stráví v zařízení, nebo tato částka má být vypočtena tak, že se od paušální měsíční částky odečte jedna třicetina tohoto paušálu za každý den, v němž dítě v zařízení nepobývalo. Takto žalobce v případě sourozenců přijatých do zařízení dne 30. 8. 2018 tvrdí, že mu náleží částka odpovídající dvojnásobku jedné třicetiny, neboť děti se v zařízení nacházely v měsíci srpnu dva dny, zatímco žalovaný míní, že žalobci náleží pouze jedna třicetina měsíčního paušálu, neboť je nezbytné od paušálu odečíst 29/30 této částky, protože prvních 29. dnů v měsíci děti v zařízení nepobývaly (stejný algoritmus platí též ohledně dětí přijatých dne 19. 8. 2018).
19. Soud předně zdůrazňuje, že mezi stranami není sporu o tom, že státní příspěvek má být poskytnut již za den, v němž je dítě do zařízení přijato (či v opačném případě za den, ve kterém zařízení natrvalo opustilo). S tímto výkladem se soud plně ztotožňuje, neboť dovětek § 42g odst. 3 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí (věta za středníkem) se týká pouze výpočtu příspěvku při pobytu dříve již umístěného dítěte mimo zařízení. Proto správní orgány pro účely vypočtení výše státního příspěvku správně považovaly datum 19. 8. 2018, respektive 30. 8. 2018, za den, ve kterém již nezletilí v zařízení pobývali, bez ohledu na skutečnost, zdali tato rozhodná skutečnost nastala před či po patnácté hodině. Jinak však platí, že způsob výpočtu státního

příspěvku stanovený v § 42g odst. 3 zákona o sociálně-právní ochraně dětí se neuplatní pouze v případě poskytnutí příspěvku za dítě, které již do zařízení bylo dříve přijato, a které v průběhu daného měsíce v zařízení po určitou část nepobývalo, nýbrž také na dítě, které bylo právě v tom konkrétním měsíci nově svěřeno do péče zařízení. Uvedené vyplývá ze skutečnosti, že jiný způsob výpočtu státního příspěvku v těchto případech zákon nestanoví, a proto je nezbytné vyjít právě z této právní úpravy.

20. Ke konstrukci výpočtu výše státního příspěvku soud uvádí, že z § 42g odst. 3 písm. a) zákona o sociálně-právní ochraně dětí jednoznačně vyplývá, že výše tohoto příspěvku je určena měsíčně. V případě, kdy dítě nepobývá v zařízení po celý kalendářní měsíc, se od tohoto měsíčního paušálu odečte za každý takovýto den částka odpovídající 1/30 měsíčního příspěvku, za podmínek stanovených § 42g odst. 3 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí. Nadále je však poskytování státního příspěvku koncipováno na bázi měsíčního příspěvku, který je pouze v uvedeném smyslu ponížen. Ze zákona tudíž nevyplývá možnost určit státní příspěvek v případech, kdy dítě po část měsíce v zařízení nepobývá, jako násobek skutečného počtu dní, které dítě strávilo v zařízení, a jedné třicetiny měsíčního paušálu. Naopak zákon počítá s tím, že příspěvek bude určen způsobem, kdy se od měsíčního paušálu odečte poměrná část (jedna třicetina) této částky odpovídající počtu dní, v nichž dítě v zařízení nepobývalo.
21. Uvedený rozdíl vyvstane obzvláště při porovnání současné a předchozí právní úpravy. Zákon o sociálně-právní ochraně dětí ve znění účinném do 31. 12. 2012 v § 42g odst. 3 písm. b) stanovil, že státní příspěvek náleží za každé dítě ve výši jedné třicetiny částky uvedené v písmenu a) za každý kalendářní den, pokud pobyt dítěte v tomto zařízení trval jen po část kalendářního měsíce. Tato právní úprava plně odpovídá výkladu zastávaného žalobcem. Jestliže však v současné době § 42g odst. 3 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí normuje, že se státní příspěvek snižuje o jednu třicetinu za každý den, v němž dítě pobývá mimo zařízení, tak vstřícnost tomuto znění předmětného ustanovení žalobcova interpretace neobstojí. Naopak jazykový (a s ohledem na zde řečené také historický) výklad svědčí závěru, že výše státního příspěvku je určena měsíčním paušálem zkráceným o příslušný počet třicetin, kdy dítě v zařízení nepobývalo. Vůle zákonodárce změnit předchozí způsob výpočtu státního příspěvku je jednoznačná.
22. Soud nemíní rozporovat, že i v případě, kdy se nezletilí nenacházejí v zařízení, má toto zařízení nemalé výdaje související s udržováním jeho provozu. To však nic nemění na tom, že při určení konkrétní výše státního příspěvku je nezbytné v první řadě vycházet z měsíčně určené částky (22 800 Kč), od které se odečte jedna třicetina této částky za každý den, v němž dítě pobývá mimo zařízení. Jakkoli by se žalobci mohl jevit vhodnější jiný systém výpočtu, který by byl založen na denním základu pobytu dítěte v zařízení, současná právní úprava tento způsob určení státního příspěvku neumožňuje. Dle soudu se přitom nejedná o diskriminační, zjevně neúčelné či rozporuplné ustanovení, které by bylo nezbytné vyložit tak, jak požaduje žalobce. Přestože současná právní úprava určení konkrétní výše měsíčního státního příspěvku odvisí od počtu dní v jednotlivém měsíci (zatímco v případě přijetí dítěte dne 28. února by zařízení obdrželo 3/30 měsíčního paušálu, v případě přijetí dítěte dne 30. ledna by i přes dva strávené dny dítěte v zařízení obdrželo pouze 1/30 měsíčního příspěvku), tak tato okolnost dle soudu nezakládá vnitřní rozpornost či neaplikovatelnost předmětného ustanovení. Bylo plně věcí zákonodárce, v jaké podobě stanoví metodu určení výše měsíčního příspěvku pro zařízení, pokud v něm dítě nestráví celou část měsíce. Žalobce musí tento právní rámec akceptovat, neboť i přes jím tvrzené kontroverze není v rozporu s principy, na nichž je vystaveno poskytování státního příspěvku pro zařízení pečující o děti vyžadující okamžitou pomoc.
23. Jestliže žalobce namítá, že zákon uvádí u nepřítomnosti dítěte výslovně dva dny, nikoli například nejméně dva dny nebo alespoň dva dny, tak ani tuto námitku soud neshledal důvodnou. Totožnou námitkou se zabýval Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č. j. 10 Ad 18/2019 – 32, s jehož závěry se nyní rozhodující senát ztotožňuje a na ně v plné míře odkazuje. Pouze ve stručnosti uvádí, že z vůle zákonodárce ve vztahu k problematice krácení

státního příspěvku pro zřizovatele zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc jednoznačně plyne, že zákonodárce zamýšlel konstruovat uvedené pravidlo tak, aby byl státní příspěvek krácen za každý den pobytu dítěte mimo zařízení v případech, kdy takový pobyt dítěte mimo zařízení trvá alespoň dva po sobě jdoucí dny. Jakkoli zákonodárce v dikci předmětné právní normy opomněl uvést slovo „alespoň“, popř. „nejméně“, je zjevné, že předmětnou právní normu nelze omezovat toliko na situace, kdy doba pobytu dítěte mimo zařízení trvá právě 2 dny.

V. Závěr

24. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. července 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.